

VIROLET

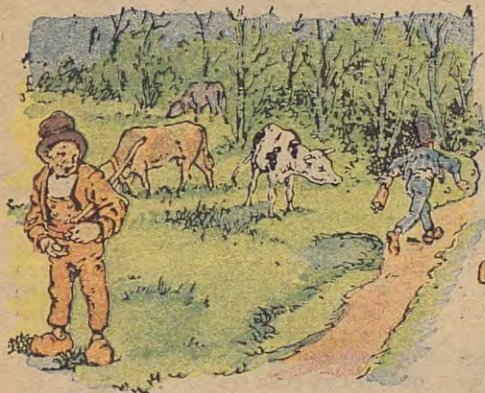
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

L'ESQUELLA

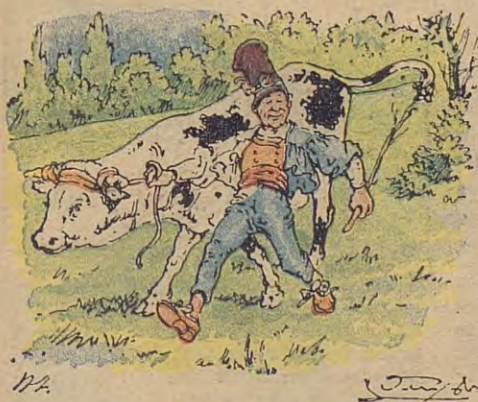
per MIRET

Mentre en Vadoret guardava les

vaques se li presentà un desconegut
que li demanà preu d'una esquella icom que s'avingueren fàcilment l'hi
vengué.— Quin negoci més bonic — pen-
sava en Vadoret.Mentrestant, el comprador no
perdia de vista la vaca sense esquella

i al moment propici se l'endugué

sense fer soroll.

En Vadoret vinga comptar el ramat
i li faltava una vaca.Llavors comprengué la utilitat de
l'esquilla!

Tom i Joan

Text d'en JOAQUIM FECH

Dibuixos d'en MIRET

Tom i Joan, els dos inseparables amics d'internat estaven entusiasmats veient com els arbres del jardí començaven a vestir-se amb fulles acabades d'estrenar; això volia dir: vacances!.. la màgica paraula prometedora de llargs dies clars i divertits.

Però per arribar a disfrutar de les vacances és precis, inel·ludible, pas-

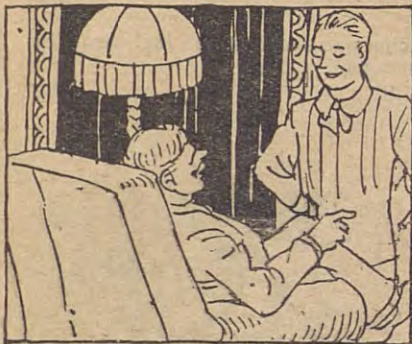
sar pe's exàmens i sortir-ne sense cap costella trencada. Per això els nostres amiguets es decidiren a donar una vestida formidable als llibres per tal d'estalviar-se un disgust. A son temps tot anà bé!.. Amb quina alegria recobren la llibertat!

To n vivia amb uns oncles, quan no era a l'internat. Els seus pares eren a

Amèrica, en un recó molt lucratiu però molt incòmode i havien tramès el noi a estudiar a Barcelona, perquè no es trobés el dia de demà, com ells, que tantes voltes havien trobat a faltar una bona instrucció.

Joan era l'únic fill a casa seva i podria dir-se l'únic amo, perquè el seu pare no sabia negar-li res, majormen-

quan les notes venien bones del col·legi, i la tia Apolònia que no tenia prou traça a substituir la seva mare, que morí tot just en néixer en Joan, es pensava manar i el que feia, sense saber-ho, era la voluntat d'en Joan.

Però per arribar a aquest paradoxal resultat era menester la gran diplomàcia d'en Joan.

— Per què no convides a passar uns dies aquí el teu amic Tom? digué la tia Apolònia, un cop instal·lats al mas. — Ai, no!.. quina llauna haver d'anar tot el dia amb ròssecl.. respongué en Joan.

Ja va haver dit prou, en Joan, perquè la seva tia, amb el seu esperit de

contradicció, obligués a en Joan a escriure a en Tom invitant-lo, que era precisament el que en Joan volia; però si de bones a primeres ho hagués trobat bé, la tia Apolònia abans d'escriure la carta ja s'hauria desdit.

Tom no es féu pregar i els seus oncles que eren amics del senyor Par-

tagàs, pare d'en Joan, no t'ngueren inconvenient en deixar-lo anar amb el seu amic. Quan arribà en Tom, en Joan l'esperava amb una gran notícia i tenia un misteri per esbrinar, tots dos s'hi aplicarien.

A en Tom res podia afalagar-lo més que un misteri per esbrinar. Si

l'haguessin posat a triar entre una plàtera d'ostres o un misteri, hauria triat sempre per un misteri. — Es tracta d'un forester que hi ha al mas dels Pingols, que sempre passeja amb posat cavilós i com fugint d'ésser vist.

— He esbrinat que mai no es despulla, ni per a ficar-se al llit, i quan

dorm es tanca i apuntala la porta... — Però, els Pingols, bé deuen saber q i és? — Amb prou feines: Va venir aquí recomanat per uns senyors que varen passar-hi un estiu. Ell diu que ve a passar la convalescència, però... és un malalt molt estrany, tanmateix.

(Continuarà)

HISTORIA SECULAR

Dibuixos d'En CORNELI

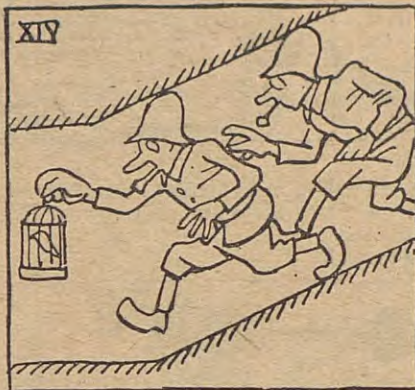
(Acabament)

per En GUILLEM D'OLORÓ

Després d'alguns dies d'aferissat excavar aconseguiren trobar un dels corredors que duien a la cambra sepulcral.

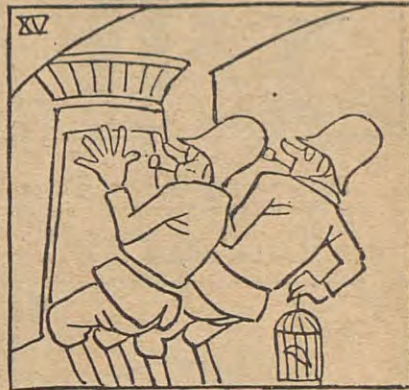
Immediatament, Lord Denfavàh i el Doctor Matesanz, portant un canari

per mascota, penetraren per la fosca galeria que feia olor de romàtic.

Després de molt pujar i baixar tombar i girar, es trobaren davant el sepulcre de Rotamés XXVII.

Allò e. a meravellós! Caixes plenes

de joells, estàtues de vori, mobles de banús i marbre... Una fortuna colosal!

Però els savis no es deturaren pas en aquestes menudències. Ells volien la mòmia, no la mona.

Amb mà ferma, trencaren els segells sagrats que obturaven el taüt i alçaren la tapa.

Oh, sorpresa! Si Lord Denfavàh no hagués estat anglès, moria del surt. Si en Matesanz no hagués vist tants

morts en sa vida hauria apretat a córrer! Rotamés XXVII era viu i s'alçava a saludar-los!

— Gràcies a Osiris que veig persones humanes, quan fa tants anys que estic avorrint-me. Voldrieu dir-

me a quin any som?

— Al 1927.

— Com pot ésser! Si a mi em van enterrar al 3744.

— Devia ésser de l'altra era!

— Així bé. Voleu ajudar-me a sortir?

— De seguida, senyor Faraó.

Entre ambdós el tragueren del taüt, el desembenaren i l'ajudaren a caminar. Però el Faraó no es trobava bé.

— Em sembla que el meu elixir d'immortalitat no preserva del reuma,

perquè em trobo tot anquilosat i no puc donar un pas.

— Això rail! — féu el Dr. Matesanz.

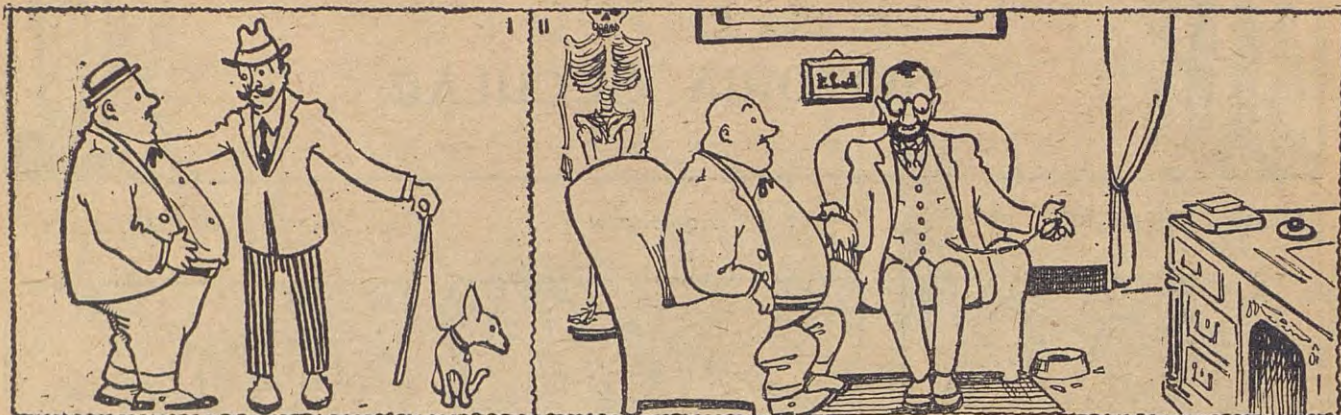
— Jo us donaré una injecció de cocoquinina i estareu bé en un moment.

Li administrà la injecció: Rota-

més XXVII féu alguns moviments de peus i cames i després, girant els ulls en blanc, caigué mort.

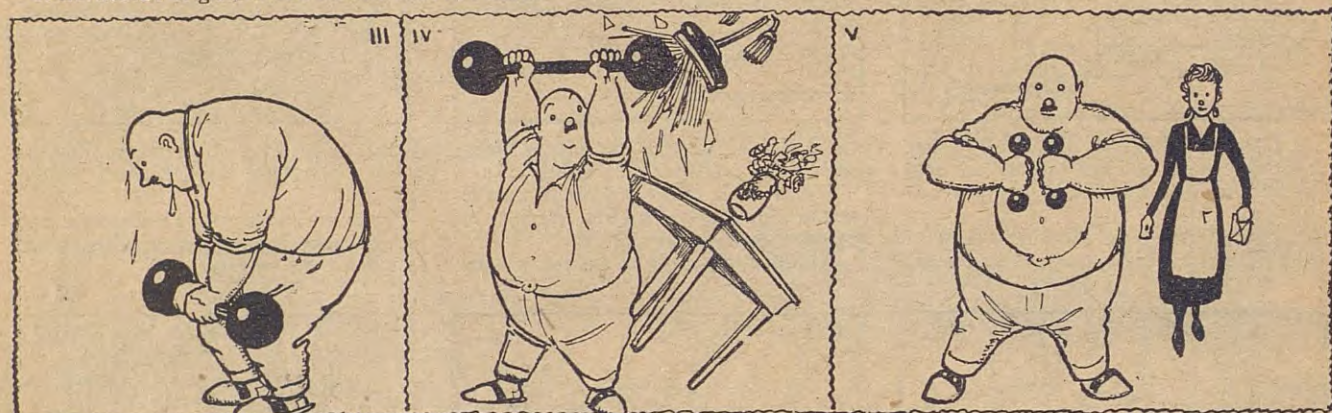
El seu elixir d'immortalitat no havia pogut resistir els avenços de la medicina moderna. Rip.

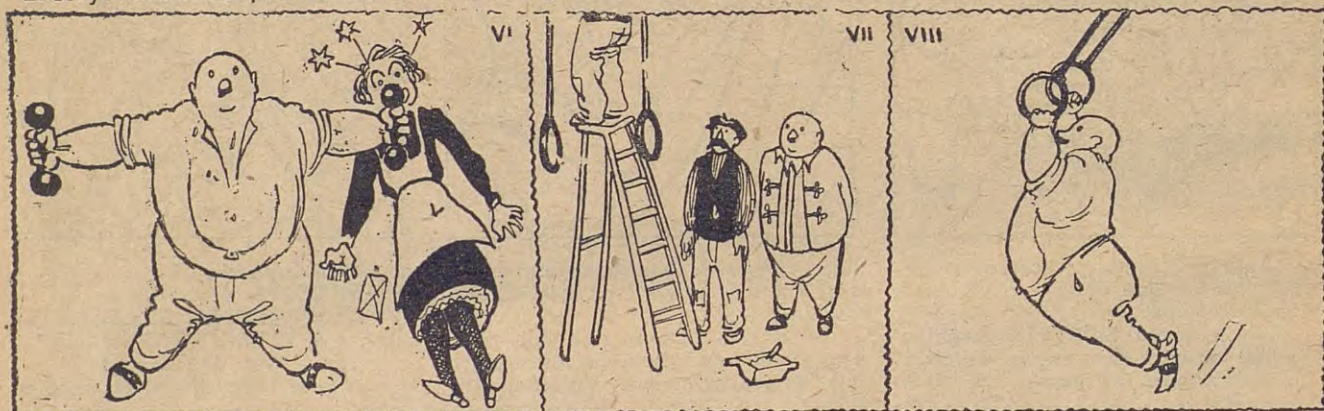
El senyor Pau trobà al senyor Pere. El senyor Pau no sap com fer-ho per aprimar-se.

— Mira, li diu el senyor Pere, vés a veure el Dr. Mata i et guarirà. Jo estava com tu i mirat

El senyor Pau, visita al Dr. Mata. El Dr. li diu, que cal que faci molta gimnàsia perquè la gimnàsia és salut.

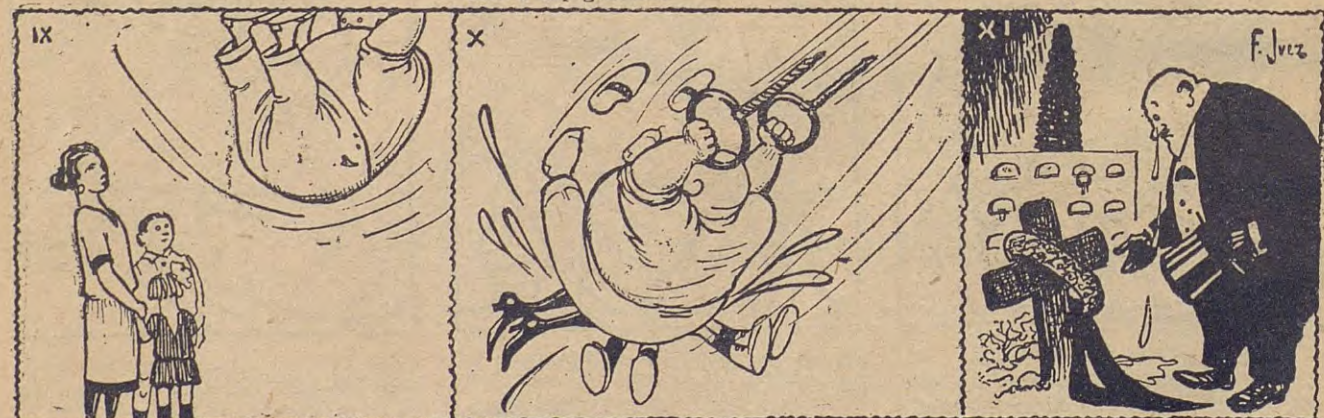

El senyor Pau comença a fer exercicis amb alguna que altra trencadissa i amb alguna que altra

desgràcia més.

Perquè a casa seva no hi faltés res va instal·lar-hi un parell d'anells com a cap gimnàs.

I pogué provar davant la muller e's avenços que estava fent.

Mes, oh disort! les cordes s'han trencat i ha aixafat la seva muller i els seus fills.

— Tenia raó, el doctor, si la meua senyora i fills ho haguessin practicat tindrien com jo vida i salut..!

F. Juez

LES HISTÒRIES DE L'ONCLE JOAN

Tots els pobles, estimats nebots, tenen fama d'una cosa o d'altra: Els francesos, de bons cuiners; els italians, d'apassionats i venjatius. Tots els espanyols són torejadors, tots els anglesos fumen en pipa, tots els turcs són gelosos «com un turc», etc. La majoria de vegades com podeu reparar, aquesta fama és absurda.

A Anglaterra fan córrer que la gassiveria és el defecte comú de tots els habitants de l'Escòcia. El conte d'avui és una de tantes historietes inveniades pels anglesos per tal de ridiculitzar llurs veïns «tout comme» els de Sabadell pengien facècies als de Terrassa i vice-versa.

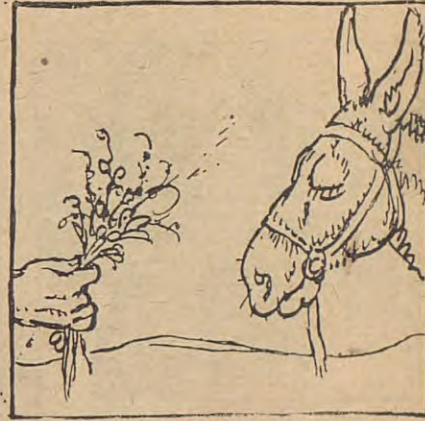
Conten que un «higlander» — que vol dir muntanyenc — de l'Inverness anava de camí a cavall d'un ruc. De sobte, l'ase se li detura. No hi valen raons ni caps d'estaca. La bèstia no vol tirar avant. Sembla que l'hagin enganxat en terra amb Syndetikon.

Prova de baixar i empènyer pel darrera... inútil! Veieu? Els rucs també tenen una fama: La fama de tossuts, i aquesta sí que us dic que és ben guanyada. Quan un ase es planta en un lloc, no el treu ien ni amb fum de sabatots.

Si empènyent pel darrera no ha anat bé, qui sap si estirant del ronçal en treurem més profit. Durant un bon quart d'hora el pobre escocès va prendre el caient d'un dentista que, sense resultat, estira que estira d'un queixal recalcitrant.

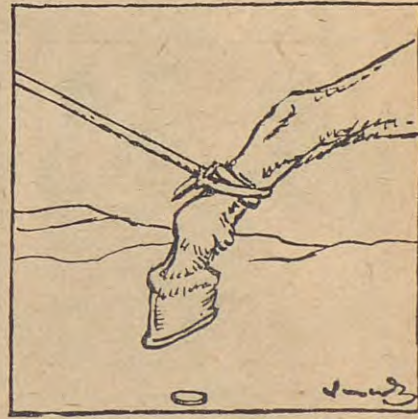
A veure, provem a les bones! Qui sap si és així com havia d'haver començat! Les bèsties, com les persones, s'han de tractar amb dolçor. L'higlander agafa un manadet d'herba i el mostra a distància. Inútil, sempre inútil!

Res, que va passant el dia, arriba el capvespre i després la nit sense que la situació hagi canviat gens ni mica. S'han de quedar a dormir allí mateix. I per més pega, el pobre escocès aquell dia no portava el «plaid», espècie de capa en què solen embolicar-se els seus compatriotes.

La claror del sol del nou dia porta una idea «luminosa»: Si no es pot moure l'ase així, tot d'una peça, qui sap si aniria bé primer una pota, després l'altra, i així successivament? És qüestió de provar-ho...

Quan, després de inaudits esforços, va aixecar-li la primera pota, quedà aclarit el problema: Tot i minant, l'ase havia vist a terra, un «shilling», i al punt li havia posat la pota a sobre. I ja se sap: Quan un escocès, sigui bèstia, sigui persona, atrapa una moneda, és extremadament difícil, si no impossible, que la deixi anar.

L'HONRADESA

I.
Deia el jueu Salomon
als seus fills: En aquest món
us cal ésser sempre honrats
car, són sempre premiats
aquel s qui en tota empresa
tenen present l'honradesa.

II.
— Què és l'honradesa? digué
el fill gran. Car jo no ho sé.
— Mira noi jo t'he de dir
que no la sé definir
Mes tres exemples vull dar
que us ho mostraran ben clar.

III.
— Veureu que jo, l'a'tre dia
vaig pujar en un tramvia.
El cobrador va badar
i no venia a cobrar
fins que jo el vaig advertir
i a cobrar-me va venir.

IV.
— I això us va essè premiat?
— Ja ho crec. I ben aviat.
Jo li vaig dà pe' bitllet
una pela i ell, distret,
que eren dues va pensar
i molt canvi em va tornar.

V.
— Un altre exemple, fills meus.
Si mai un comprador veus
que en pagar dóna un bitllet
de més i se'n va distret
l'honradesa observaràs
i amb ton soci el partiràs.

VI.
— Per fi, vos vull demostrar
fins a quin punt sé observar
de l'honradesa la llei.
Anant a Molins de Rei
l'altre dia em succeí
el que us vaig a referir.

VII.
— Vaig trobar abandonat
un objecte molt preat
en mig de la carretera.
Objecte molt preciós era.
Mireu, sens gaires apuros
en treurieu cinc mil duros.

VIII.
— I doncs, pare? què van fer?
— La honradesa és el primer.
Mireu, de llarg vaig passar
i tranqui e' vaig deixar.
— Oh! pare! sou molt honrat
prô potser exagerat?

IX.
— Amb modestia el vell els diu
— Tant elogi és excessiu.
L'objecte, una màquina era
d'arreglar la carretera.
Amb això veurieu ben clar
per què no la vaig pispar.

— Qui se m'ha begut el conyac!
Dispesera: Jof No vull licors, a casa meval

(De The Passing Show)

L'INTERMEDIARI

Quan hagué complert els cinc anys de presiri que li havien donat per estafador, en Mallarga corregué al lloc on havia amagat els diners robats, els desenterrà i prengué passatge cap a Amèrica, decidit a donar-se la gran vida per rescabalar-se dels seus sofriments com a presidari.

La seva fortuna robada pujava a uns trenta mil duros. Si ningú de's robats no ho olorava, podria en Mallarga fruir-ne sense por.

Mentre tant, en Viuviu sortia també de presiri i anava a desenterrar el producte dels seus furts en pisos i botgues, uns vint mil duros.

Amb ells comptava viure apaciblement a Amèrica sempre que la justícia no se n'assabentés i els hi fes resatuir.

Feia ja dos dies que en Viuviu navegava en el «Príncep di Udine» en direcció a l'Argentina, en una bonica cabina de segona classe on tenia per company un home molt alegre i xerraire que es deia Ribelles i era viatjant de comerç. S'havien fet molt amics i en Viuviu es complavia en contar-li els seus projectes per quan arribés a Buenos Aires: Comprar una caseta de camp, amb horta i secà un tros de pampa amb vaques i cavalls, per viure tranquilament.

Però la fatalitat volgué que un dia en Viuviu, mirant des del pont de popa cap a la coberta de primera classe, veiés en Mallarga que s'hi passejava. I en Mallarga veié també en Viuviu.

Ambdós es reconegueren, es saludaren i després, pàl·lids com la mort, es retiraren a llurs cabines.

— Què té, Viuviu? — preguntà en Ribelles en veure'l entrar tan descompost. — Que ha vist l'ós?

— Pitjor que això! He vist una fantasma. La fantasma del meu passat terrible.

— Què vol dir?

— Li seré franc, Ribelles, perquè vostè és un bon amic. Jo sóc un llicenciat de presiri. Si les autoritats de l'Argentina ho saben em faran justificar la procedència dels vint mil duros que porto i m'arruïnaran. Doncs bé, ara acabo de veure, a la coberta de primera, un antic company de presiri, en Mallarga, i tinc por que em desco-

breixi! Si vostè em vo'gués fer el favor d'anar a proposar-li que calli, cobrant el que vulgui!

— Ho faré per l'amistat que ens ha unit fins ara.

— Gràcies, Ribelles; vostè és un bon amic.

Mitja hora després, a la cabina d'en Mallarga tenia lloc la següent escena:

— Senyor Mallarga, m'envia el meu amic Viuviu...

— Sí, ja ho suposo! Ell sap que surto de presiri i que si em delata, les autoritats voldran saber d'on provenen els trenta mil duros que duc. Digui-li que estic disposat a pagar-li el que demani, a condició que calli.

— Doncs miri, m'ha autoritzat a c'oüre el tracte per quinze mil duros.

— Es molt, però pitjor és perdre-ho tot. Aquí els té.

En Ribelles cobrà i en Mallarga respirà satisfet. Moments després en Ribelles entrava a la cabina d'en Viuviu.

— He vist en Mallarga. Diu que està disposat a callar si li dona deu mil duros.

— Tanmateix és una mica massa, però val més que perdre'ls tots. Aquí els té, ja els hi pot entregar.

En Ribelles cobrà els deu mil duros i sortí de la cabina.

Però enlloc d'anar a veure en Mallarga pujà al pont del capità.

— Senyor capità — li digué — faci el favor de guardar-me aquests vint-i-cinc mil duros en lloc segur, perquè he sentit dir que al va xell hi viatgen dos ex-presidaris i tinc por que em robin. Ah, i a més a més, si li plau, doni'm una cabina de classe de luxe perquè a segona s'està molt malament.

— Aquest dragó respira foc! Dóna'm el Minimax!

(De The Passing Show)

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 690 — Joan Berradell

N.º 691 — Josep Mateu i uti

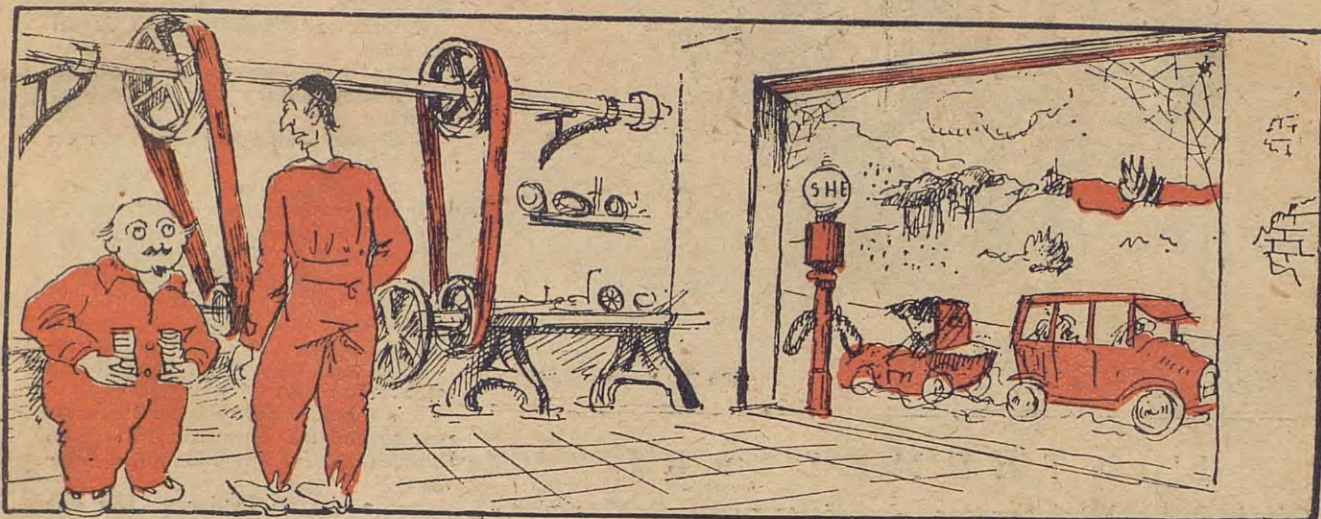
N.º 62 — Zoraida Pierra

N.º 692 — Rosa Java

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4.
Impremta: Carrer de Muntaner, 24 inter or.

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

El que és massa espavilat
de pressa l'han atrapat.

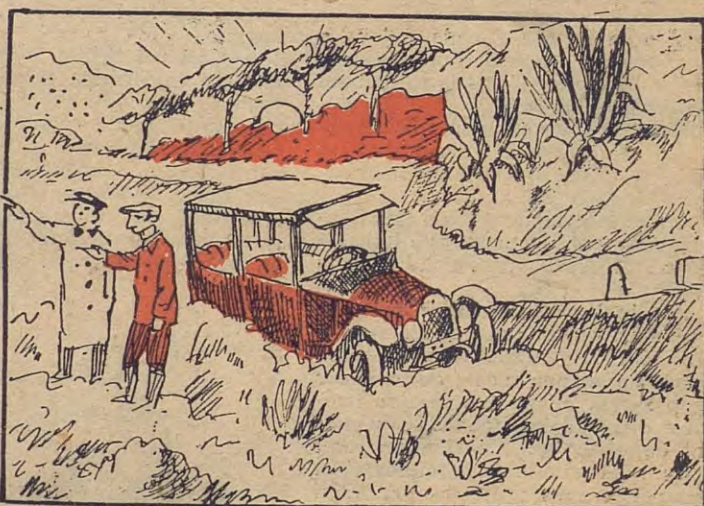
Una cartera han robat
i tenen diner sobrat.

Han posat, amb el diner,
de mecànic un taller.

Però vol el fat amarg
que els autos passin de llarg.

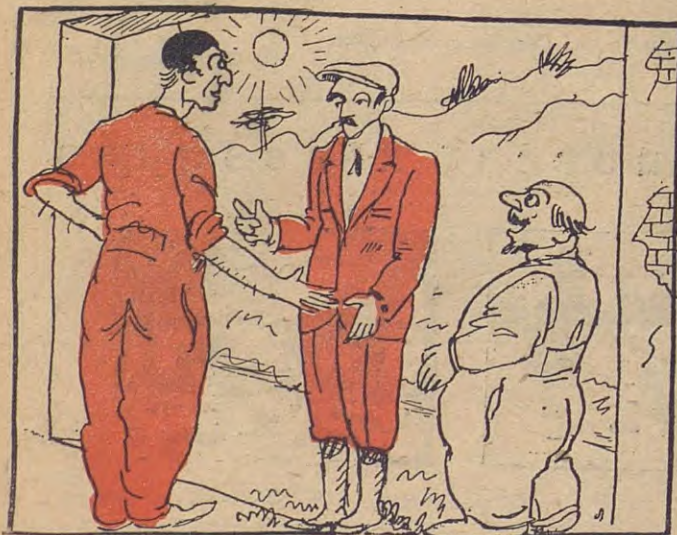

A les dues de la nit
fan un treball poc polit.

— Aquí tots s'hi trencaran
els neumàtics del davant.

En efecte. De matí
un client veuen vení.

— La direcció s'ha trencat.
Repareu-me-la aviat.

— Calla! Són aquells pillets
que em van afanar els bitllets!

I atrapats sens remissió
van a parà a la presó.

TONI